

jeho zavinění, pokud se týče spoluzavinění, za které by ručil podle občanského zákona (§ 1295, pokud se týče §§ 1301 a 1302 obč. zák.). Nižší soudy se svého právního hlediska tuto otázku neřešily, ba první soud prohlásil okolnost, zda dal B. řidiči auta rozkaz k rychlé jízdě, za nerozhodnou. Bylo proto vyhověti i dovolání žalovaného Josefa B-a, a ježto zmíněná závažná okolnost nebyla nižšími soudy zjištěna, rozhodnouti podle § 510 c. ř. s. tak, jak shora uvedeno.

Čís. 8314.

Bylo-li zasnoubení zrušeno snoubencovou smrtí, nemá druhý snoubenec proti pozůstalosti zesnulého snoubence nároku na náhradu škody, ať zemřelý si smrt zavinil nebo nezavinil.

(Rozh. ze dne 20. září 1928, Rv I 221/28.)

Žalobkyně domáhala se náhrady škody podle § 46 obč. zák. na pozůstalosti po svém snoubenci. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle § 46 obč. zák. má strana, odstoupí-li druhá strana od zasnoubení bez závažné příčiny, nárok na náhradu škody, kterou utrpěla tímto odstoupením. Nárok na náhradu přísluší tedy za ostatních předpokladů v § 46 obč. zák. uvedených, jen když zasnoubení bylo zrušeno odstoupením jednoho ze snoubenců, nikoliv však, když bylo zrušeno způsobem jiným. Odstoupením jest projev vůle, učiněný výslovně nebo mlčky stranou ke straně druhé, že zasnoubení zrušuje. Smrtí jednoho ze snoubenců se zasnoubení sice též ruší, avšak smrt není odstoupením od zasnoubení, nýbrž skutečností, která sama o sobě zasnoubení ruší. Bylo-li zasnoubení zrušeno smrtí, nemůže snoubenci na živě zůstalému proti snoubenci zemřelému, pokud se týče jeho pozůstalosti vzniknouti nárok na náhradu škody podle § 46 obč. zák., ať zemřelý svou smrt zavinil, čili nic.

Čís. 8315.

Není třeba, by se druhá strana výslovně zřekla ústního odvolacího líčení (§ 492 c. ř. s.), stačí, že na něm netrvala.

Zřeknutí se ústního odvolacího líčení platí pro celé odvolací řízení, nejen pro první rozhodnutí odvolacího soudu, nýbrž i pro každé další, k němuž došlo po zrušení předchozího.

(Rozh. ze dne 20. září 1928, Rv II 15/28.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud v neveřejném sezení žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvolatel (žalovaný) zřekl se v odvolání ústního odvolacího líčení, žalobce, ač byl podle § 492 c. ř. s. poučen, se v odvolacím sdělení opáčně nevyjádřil. Tím nastaly předpoklady, za nichž rozhoduje odvolací soud podle § 492 c. ř. s. o odvolání v neveřejném sezení. Nebylo třeba, by se žalobce výslovně zřekl ústního odvolacího líčení a nezáleží na tom, proč žalobce na něm netrval, zda z omylu či z jiného důvodu. Zřeknutí se ústního odvolacího líčení platí pro celé odvolací řízení, nejen pro první rozhodnutí odvolacího soudu, nýbrž i pro každé další, k němuž došlo po zrušení předchozího. Odvolací soud rozhodl tedy právem v neveřejném sezení bez ústního líčení.

Čís. 8316.

Komanditista může splnit svůj závazek, vplatit do společnosti vklad, tím způsobem, že jej započte na své vzájemné pohledávky za společností.

(Rozh. ze dne 21. září 1928, R I 463/28.)

Žalující firma domáhala se na komplementářích komanditní společnosti, jakož i na Pavlu P-ovi, komanditistovi téže společnosti, zaplacení 403.000 Kč za dodané automobily. Ostatní žalovaní nepřicházejí zde v úvahu. Nárok proti Pavlu P-ovi opírala žalobkyně o to, že uzavřel se žalobkyní obchod, o který jde, neoznačiv se za prokuristu neb zmocněnce žalované společnosti, takže ručí jako osobně ručící společníci (solidárně), nejméně však že ručí částkou 100.000 Kč, kterou jako komandista byl povinen vnést do žalované společnosti jako vklad, vklad ten však dosud nesplatil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby proti komplementářům, ohledně Pavla P-a však uznal podle žaloby jen co do částky 100.000 Kč, jinak ji zamítl a o důvody níž vyhovění žalobě ohledně tohoto žalovaného takto: Odůvodněnou jest prosba žalobní, by žalovaný Pavel P. byl uznán povinným zaplatiti ze zažalovaného peníze částku 100.000 Kč, rovnající se jeho upsanému, ale nesloženému podílu (čl. 150 a 165 obch. zák.). Tento žalovaný doznává, že upsaný vklad 100.000 Kč nesložil, ale namítá, že upsaný vklad započtl na své vzájemné pohledávky, které měl za žalovanou komanditní společností ve výši přes 100.000 Kč, aniž by, jakž měl učiniti již v žalobní odpovědi, je blíže označil co do výše, právního důvodu a doby jich vzniku. Soud však vzhledem k ustanovení čl. 165 odstavec druhý a čtvrtý obch. zák. námitku započtení proti věřitelům komanditní společnosti považuje vůbec za nepřipustnou, poněvadž, není-li dovo-